

NIEUWSBRIEF ROLDUC - Jaargang 1969 / 5 / 10-05-2020

Leidt deze corona-crisis tot een historisch keerpunt?

Een onzichtbaar dodelijk virus bepaalt in eens ons hele doen en laten. Het is beangstigend. Je voelt je machteloos. Zeker wanneer in je naaste omgeving dierbare personen wegvallen. Zo heeft de plotselinge dood van Harry van Gerwen ons allen geschokt.

We moeten volhouden, is de boodschap. Dat gaan we natuurlijk proberen. In onze bevoorrechte situatie is dat ook best te doen. We moeten echter ook een lering trekken uit hetgeen ons nu is overkomen. We zullen samen aan een nieuwe toekomst moeten werken.

Wat wordt straks het nieuwe normaal? Iedereen kan een lijstje maken van ‘meer’ en vooral van ‘minder’: meer tevredenheid met wat we hebben en minder klagen over wat we niet hebben; minder consumptie, meer delen; minder egoïsme, meer solidariteit; minder ik, meer wij; minder bio-industrie, meer natuur; minder kwantiteit, meer kwaliteit; minder wegwerpartikelen, meer duurzaamheid; minder populisme, meer samenwerking; minder stress, meer gezondheid; minder armoede, meer gelijkheid; minder 24-uurs-economie, meer rust; minder bevolkingsgroei, meer anticonceptie; minder welvaart, meer welzijn; minder marktwerking, meer zorg; minder onnodig vliegen, meer thuis; minder ver af, meer dichtbij; minder haat, meer respect; minder klimaatopwarming, meer groen; minder bureaucratie, meer gezond verstand; minder ergernis, meer genieten; zo kunnen we nog wel even doorgaan. Het hoeft voor mij niet meer sneller, beter, lekkerder, groter.

Persoonlijk hoop ik zeer, dat het einde van deze vreselijke crisis het begin van een andere wereld mag zijn. Een wereld die duurzamer, eerlijker, gezonder en natuurlijker is.

We kunnen dan later tevreden terug kijken op een positieve wending van het noodlot, dat ons nu zo hard treft.

Jo Kunnen

*Wanneer ik straks dood ga,
vertel dan aan de bomen
hoeveel ik van je houd.*

Na een leven dat gekenmerkt werd door eenvoud, hartelijkheid, zorgzaamheid en liefde is na een kort ziekbed van ons heengegaan ...

In Memoriam Harry van Gerwen

Op 16 april 2020 heb ik jullie het overlijdensbericht van Harry toegezonden. Graag had ik in deze nieuwsbrief een In Memoriam willen plaatsen. Helaas heb ik nog onvoldoende informatie over het leven van Harry kunnen verzamelen.

Ik fietste gewoon naar huis ! *Het verhaal van Ton Cremers (op Rolduc van 1962-1969)*

In 1969 deed ik dus, samen met jullie, eindexamen op Rolduc. Dat was eigenlijk een jaar later dan gepland, want na de carnavalsvakantie van 1963 wilde ik geen interne leerling meer zijn. Ik ben toen op mijn fiets gestapt en naar huis gereden. Dat was geen lange tocht: we woonden hemelsbreed 3 kilometer van Rolduc. Mijn ouders reageerden gelaten. Vanuit Rolduc werden er wel allerlei pogingen gedaan om mij terug te halen. Ik herinner mij bezoeken van Augustus en zelfs van Jochems.

Ik hield voet bij stuk, maar zat daardoor wel van Carnaval tot Pasen thuis en kon (of wilde) de opgelopen achterstand niet meer inhalen. Klas 2 moest ik dus overdoen. Vooraf moest ik wél beloven dat ik nog priester wilde worden en dat heb ik toen maar gedaan, hoewel ik twijfelde: het leek allang niet meer het aardsparadijs, zoals ik me dat had voorgesteld. Het betekende wel dat ik nog jarenlang moest opdraven bij retraites en ook dat ik misdienaar moest zijn. Tegen de tijd van het eindexamen was het priesterschap ver achter de horizon verdwenen.

In Groningen begon mijn leven pas

Op aanraden van 'Blackie' ben ik in Groningen Engels gaan studeren; hij had daar ook gestudeerd en zei dat het een leuke stad was. Toeval of niet: mijn prof bleek een studiegenoot van Chrétien Meertens te zijn. Nico Dobbelstein heeft mij daar nog aan een kamer geholpen. In die tijd was de studievoorziening nul en werd er ook nog niet zo aan eindexamenleerlingen getrokken met allerlei kleurrijke sfeerbeelden van de verschillende universiteitssteden. Graag wilde ik een frisse start maken en het avontuur in zo'n verre stad trok me wel. Ik heb er nooit spijt van gehad en tot op de dag van vandaag heb ik het gevoel, dat mijn leven pas in Groningen echt begonnen is. Waarom Engels? Ik was goed in dat vak en hoewel ik eigenlijk chirurg had willen worden, dacht ik, omdat ik een kruk in de B-vakken was, dat ik zoiets wel niet zou kunnen..... Weer die gebrekkige studievoorziening!

Tot aan al die onderwijsvernieuwingen en mooie baan in de Peel

Na zes jaar zwaaide ik af in Groningen en ben ik met mijn studiegenote, tevens kersverse echtgenote, naar Deurne verhuisd. Het Peelland College had daar een baan voor ons. We werden leraar en lerares. Aanvankelijk heeft mijn baan als leraar Engels mij veel gebracht: fijne collega's, aardige leerlingen, toneelvoorstellingen waar ik van harte aan meedeelde, lerarencabarets met glorieuze hoogtepunten, een heel goed schoolkoor en buitenlandse reizen (Londen, Athene, Frankrijk, Duitsland). In 1992 won ik zelfs een Fulbright-beurs en mocht ik zes weken naar de Verenigde Staten (Missouri, Yellowstone, San Francisco en Washington). In latere jaren was ik minder tevreden op school. De onderwijsvernieuwingen (ik noemde ze altijd "onderwijsvernielingen, met de L van lulkoek") knaagden steeds meer aan me.

Na een burn-out, gelukkig weer een nieuw perspectief

Intussen waren onze drie kinderen geboren. De jaren verstreken gladjes; soms denk ik wel eens, dat ik 25 jaar lang niet heb opgelet. Misschien als gevolg van dat niet opletten liep in 1997 mijn huwelijk op de klippen. Er begon een ietwat moeilijke en onzekere tijd, die resulteerde in een burn-out in 2000.

Dankzij een goede begeleiding en een nieuwe liefde kwam ik er weer bovenop en ging ik geleidelijk weer met volle kracht vooruit. In juni 2013 heb ik afscheid genomen van het onderwijs en, omdat mijn vrouw in Arnhem werkt en nog een tijdje moet, hebben we onze tentharingen in Deurne uit de grond getrokken en zijn we naar Brummen verhuisd. Hier genieten we van ons nieuwe huis en de mooie omgeving.

Matthäus Passion

Soms heb ik wel eens het ‘Amerikaanse miljonairs-gevoel’: na je werkzame leven je terugtrekken in Florida. Om misverstanden te voorkomen: miljonair ben ik niet. Ik verveel me echter niet: als Plusbus- chauffeur vervoer ik op vrijdagmiddag ouderen en gehandicapten naar het ziekenhuis of Albert Heijn. Verder ben ik nogal druk in een bestuursfunctie van Toonkunstkoor Zutphen en Omstreken. Op Goede Vrijdag staat de Matthäus Passion van Bach in de prachtige Buitensociëteit van de Hanzehof in Zutphen op het programma. Verder ben ik vier keer opa, hetgeen verschrikkelijk leuk is. Van de zomer ga ik met mijn vrouw twee maanden door Europa fietsen; al met al heb ik niets te klagen.....

En, oh ja, op 2 juni 2006 ben ik dus voor de tweede keer getrouwd. Waar? Op Rolduc!

Een Brummense groet aan jullie allen!

Oudste priester Bisdom Roermond: 100 jaar!

De oudste priester van het Bisdom Roermond is op maandag 6 april 2020 100 jaar geworden. Oud-pastoor Frans Penders van Wijlre vierde op die dag ook, dat hij precies 74 jaar geleden tot priester werd gewijd. Op zondag 5 april 2020 zou deze bijzondere verjaardag gevierd worden in de kerk van Wijlre, maar vanwege de coronacrisis is dit niet doorgegaan. Op deze foto staan bisschop Harrie Smeets en Frans Penders bij een eerdere gelegenheid.

P.S. Wim Clout (oud-Rolduciën uit Roermond) maakte me attent op dit bericht. Iedereen die op Klein Rolduc heeft gezeten, kent ‘Mijnheer Penders’ zeker nog als ‘de baas’ van Klein Rolduc. In mijn herinnering was Penders, die enigszins streng, maar ook wel vaderlijk over kwam, toen al behoorlijk oud. Ik blijf het helemaal mis te hebben gehad. Hij was toen pas net de 40 jaar gepasseerd.

Pietje, dat moesten we maar niet doen!..... *Het verhaal van Piet Peeters*

Ik kom uit Meterik, een kerkdorp in de toenmalige gemeente Horst. Wij woonden midden in het centrum precies tegenover de kerk. Mijn eerste contact met de kerk en haar dienaar (de pastoor) stamt uit 1956-1957. Onze pastoor kon goed zingen en hij had het plan opgevat om een kinderkoor op te richten.

Alle kinderen uit de eerste of tweede klas van de lagere school dienden hiervoor eerst een proeve van bekwaamheid af te leggen. Op een dag was het zover. Wij werden met z'n allen naar de gang gedirigeerd om daarna één voor één weer in de klas te verschijnen voor de pastoor. Dan werd je verwacht een toonladder te zingen, waarna het verdict, ja of nee, uitgesproken werd. Ik zie nog de meewarige blik van de pastoor op mij gericht en met de woorden 'Pietje, dat moesten we maar niet doen', werd er afscheid van mij en mijn voice-aspiraties genomen.

Een talentvol misdienaar

Gelukkig bleek ik als misdienaar zeer talentvol. Misdienaar zijn had zo zijn voordelen. Huwelijksmissen en begrafenissen waren altijd onder schooltijd. Dus geregeld was je een uurtje of anderhalf onder de pannen. Slechts één keer ging er iets faliekant fout. Het gebeurde tijdens een huwelijksmis. Of ik de dader was of de bruid, laat ik even in het midden. Maar bij het aanrijken van een brandende kaars aan de bruid vloog haar sluier in de fik. Paniek. Het trouwfeest is toch gewoon doorgegaan en een reprimande kan ik mij niet herinneren.

Toch naar de Voorbereidende Klas

Een en ander had wel tot gevolg, dat de pastoor geregeld bij ons thuis over de vloer kwam. En toen een keuze gemaakt moest worden voor het vervolgonderwijs, was hij er als de kippen bij om Rolduc voor te stellen. En zo is het gekomen.

De VK van Piet Peeters in 1962/1963.

Piet staat als vijfde leerling op de bovenste rij van links naar rechts.

Het was de klas van Meester Soethout.

In september 1962 was het zover. Alles was nieuw voor mij. Voor het eerst zo lang van huis, ver weg voor die tijd. De eerste schooldag werd direct een desillusie. Ik had overal rekening mee gehouden, behalve met het fenomeen VK. Wij hadden ons op de lagere school met een geselecteerd groepje onder leiding van de leerkracht nadrukkelijk extra voorbereid op het vervolgonderwijs. Blijkbaar was de plek waar je vanaf kwam, bepalend of je wel of niet naar klas 1 van het gymnasium mocht. Gevolg was wel, dat ik een jaar lang niet veel heb uitgevoerd. En naar mijn idee is daar het fundament gelegd voor de manier, waarop ik de verdere jaren inging, namelijk nogal freewheelend.

Op Rolduc van 1962 tot 1967

Tot aan 4 gym ging dat goed. Toen ging het fout. Ik doubleerde. Ik ben vervolgens ook van Rolduc vertrokken en heb daarna in Venray de twee resterende jaren van de HBS gedaan. In bepaalde vakken had je een achterstand. Boekhouden was zo'n vak. Tot mijn verrassing stond mij op de eerste dag van het schooljaar bij de poort een mij toen nog onbekende klasgenoot op te wachten. Die heeft mij in de eerste weken wegwijs gemaakt en mij ook geholpen met het inlopen van de achterstand. Dit heeft er in geresulteerd, dat hij tot op de dag van vandaag tot mijn vriendenkring behoort.

Van de Boerenleenbank naar het Psychiatrisch Centrum Venray

Na de HBS ben ik in Eindhoven de opleiding Personeelswerk aan de Sociale Academie gaan volgen. Het waren roerige jaren en helaas lukte het me niet om deze opleiding te combineren met een baan in de praktijk. In 1972 ben ik bij, jawel, de Rabobank in Venray gaan werken. Ik had aanvankelijk het idee, dat ik in een omgeving, waar het over geld ging, wel het beste zou gedijen. Flauwekul natuurlijk. Het was gewoon niet leuk. Toen ik een baan kreeg aangeboden binnen Psychiatrisch Centrum Venray, waarbij mijn aanvangssalaris netto hetzelfde was als bruto bij de bank, was mijn keuze snel gemaakt. Ik heb daar ruim veertig jaar met heel veel genoegens gewerkt.

Na enkele jaren kwam ik bij Personeelszaken terecht, voor mij een prima plek. Omdat ik in de psychiatrische verpleging geen rol voor mij zag weggelegd, was het mijn motivatie om het voor anderen, die wel die intensieve patiëntgebonden werkzaamheden verrichtten, in ieder geval zo te regelen, dat ze zich geen zorgen hoefden te maken over de juistheid van hun salaris, pensioen, e.d. Jarenlang heb ik leiding gegeven aan de afdeling, die voor de uitvoering hiervan verantwoordelijk was. In 2015 ben ik met pensioen gegaan.

Graag op reis

Daarnaast – vooral niet vergeten – ben ik in 1973 getrouwd met Gerda. Wij hebben drie kinderen gekregen, twee zoons en een dochter. En inmiddels hebben we vier kleinkinderen.

Ik tafeltennis geregeld bij de vereniging in mijn woonplaats Venray en ga ook wekelijks aan de wandel in verenigingsverband. Gerda loopt marathons en dat zorgt er voor, dat we vaker naar interessante steden in Europa afreizen. We koppelen daar een vakantie aan en dat is leuk om te doen.

Helaas zit daar nu vanwege corona even de klad in, maar in Venray zeggen ze dan: 'Alles komt goed!'

Daar gaan we dan maar van uit.

Waar was jij, toen John F. Kennedy werd vermoord? door Jo Kunnen

Sommige momenten blijven je je hele leven bij. Eén zo'n moment is de aanslag op John Fitzgerald Kennedy, de vijfendertigste president van de Verenigde Staten. Op vrijdag 22 november 1963 om 19.30 uur Nederlandse tijd werd in Dallas een aanslag op hem gepleegd, toen hij in een open limousine door de stad reed.

Ik herinner me deze avond nog als de dag van gisteren. Ik zat op Klein Rolduc. We waren in de recreatiezaal aan het spelen, toen tegen 21.00 uur een zenuwachtige surveillant, Nico Dobbelsstein, ons voor het avondgebed naar de studiezaal sommeerde. Er was iets aan de hand. Je zag het aan zijn ogen. Normaal knielden we voor het avondgebed op onze stoelen, nu konden we gewoon gaan zitten.

Hij vertelde met een trillende stem, dat er een aanslag op Kennedy had plaatsgevonden. “Misschien breekt er nu wel een nieuwe wereldoorlog uit”, zei hij angstig. Hij had een klein transistor-radiootje meegenomen, dat hij op de tafel van de surveillant voor ons plaatste. Wat er precies te horen was, weet ik al niet meer. Het ging allemaal over deze schokkende aanslag. Of toen al bekend was, dat Kennedy inmiddels was overleden, weet ik ook niet meer.

Na enkele minuten moesten we, zoals gebruikelijk bij het avondgebed, op onze stoelen knielen. Natuurlijk werd er eerst voor Kennedy gebeden. Wat ik me vooral herinner is, dat hij ons vroeg om te bidden, dat er geen nieuwe wereldoorlog zou uitbreken. Daarna gingen we in verplichte stilte naar onze slaapzaal boven. Met de dreiging van een nieuwe wereldoorlog in ons hoofd zal er in menig chambrette voor het in slaap vallen een traan gelaten zijn.

Il Silenzio!

Op Aswoensdag, 26 februari 2020, is op 71-jarige leeftijd Piet Janssen overleden. Sommige van onze jaargenoten hebben meerdere jaren bij hem in de klas gezeten. Hoewel hij tot de Jaargang 1968 behoorde, ontving hij op zijn verzoek ook onze Nieuwsbrief. Jo Daemen en Wil Schmitz hebben mij - onafhankelijk van elkaar - enkele herinneringen aan Piet gestuurd. Ik citeer hier delen uit.

Wil Schmitz: ‘Piet en ik gingen allebei bij de harmonie en zaten jarenlang met onze trompetten naast elkaar. Goede muziek maken valt of staat met veel oefenen. Piet was iemand die, door zijn eigen enthousiasme en zijn passie voor muziek, mij ongemerkt stimuleerde om meer te oefenen. Piet speelde niet alleen bij de harmonie, maar ook in de door Piet opgerichte Silvretta’s (alias de Jeu Janssens), een bandje dat in onze Rolducse tijd geregeld optrad. Het prachtige Il Silenzio van Piet blijft voor altijd in mijn herinnering. Piet was een bijzondere, fijne en rustige man; hij is helaas veel te vroeg gestorven.’

In het midden Piet met zijn trompet.

Jo Daemen over zijn vriend: ‘Piet, was recht door zee en altijd de rust zelve. Vanwege zijn groot respect voor anderen was hij bij iedereen zeer geliefd. In 1967 verliet hij Rolduc en ging hij als jeugdwerker aan de slag bij Jongenshof in Schimmert. Door noeste avondstudie naast zijn fulltime job, behaalde Piet alsnog zijn HBS-diploma, de sociale academie en nog een aantal certificaten specifiek gericht op de jeugdzorg. Later ging hij aan de slag bij de Raad van Kinderbescherming te Roermond, waar hij tot aan zijn pensioen steeds met hart en ziel heeft gewerkt.

Ook binnen de dorpsgemeenschap Urmond, waar hij geboren en getogen was, had Piet een hoog aanzien. Hij was actief bij de fanfare en vele jaren de Sinterklaas van Urmond. Piet overleed na een korte maar heftige strijd tegen longkanker. Waardig en bij volle verstand heeft hij afscheid kunnen nemen. Een afscheid na een mooi leven, waarvan hij met volle teugen heeft mogen genieten en waarvoor hij eenieder dankbaar was.

Wij zullen onze karakteristieke boezemvriend enorm missen.’

Rolduc was geen straf voor me!*Het verhaal van Lei Bodelier (op Rolduc van 1962-1969)*

Rolduc was geen straf voor mij, integendeel. Even met uitzondering van de eerste twee harde jaren met teveel regels en teveel 'Penders'. Dus geen trauma's, maar een goed, warm gevoel in een degelijk nest. Ik startte, tot mijn eigen verbazing, met een heuse roeping tot god en hemel. Toen de bestorming van de hemel na twee jaar volledig was verdampt, kwam de wens tot bestorming van de aarde daarvoor in de plaats. Als een ander soort 'missie'? Of puberale motivatie. Maar wel rustig aan, passend bij mijn karakter. Vermoedelijk van mijn onverstoorbare, mijnwerkende vader geërfd.

Politologie in Amsterdam na de Maagdenhuisbezetting

In het laatste jaar Rolduc viel de keuze op doorstuderen en wel politicologie; als je de aarde wil bestormen, moet je wel een beetje weten hoe die werkt. Ik wilde ook uitbreken uit de beperkingen van de regio. De wijde wereld in! Daarom werd het niet Nijmegen, maar Amsterdam. Niet helemaal alleen naar Sodom, maar samen met Jo Kunnen. Wel zo veilig. Wij vonden eerst samen onderdak bij één hospita. Daarna ging het apart verder. De studie verliep voorspoedig, weloverwogen en kalm, zeg maar traag. Dat kon toen nog. Ik koos voor de internationale richting met Russisch als bijvak. Ik zou daarna naar Moskou gaan, maar dat ging niet door vanwege opmerkingen van minister van der Stoel over Russische dissidenten en de goelag. Een beslissende wending!

Gewerkt onder veel ministers van naam

Na mijn studie kwam ik terecht bij het ministerie van Sociale Zaken, nog zonder de toevoeging Werkgelegenheid. Daar, in Den Haag, heb ik mijn hele werkzame leven doorgebracht. Gemotiveerd voor de publieke zaak en met veel plezier. Gedurende mijn hele beroepsleven heb ik geprobeerd werk en privé in balans te houden. Dat is aardig gelukt: ik was ongeveer de eerste mannelijke deeltijdwerker; ook nam ik af en toe een sabbat periode. Veel heb ik gereisd met Nanny, mijn vriendin (na 10 jaar Maria van de MMS). Ik wilde geen leidinggevende functie, maar vooral inhoudelijk beleidswerk. Veel boeiende bewindspersonen maakte ik mijn werkzaam leven mee, zoals Wil Albeda, Joop Den Uijl, Jan de Koning, Ad Melkert, Bert de Vries, Marc Rutte, Piet-Hein Donner. Spannend was het om mee te werken aan het befaamde (en grotendeels mislukte) werkgelegenheidsplan van Den Uyl (met Jo Ritzen). Aan tal van beleidsinitiatieven mocht ik meesleutelen. Boeiend werk, ofschoon in plaats van de aarde vooral de smalle marges werden bestormd..... Tegen het einde van mijn loopbaan keerde het tij en kwamen de nodige twijfels en soms ook tegenzin. Dan was het de kunst om de schade te beperken. De crisis na 2009 verscherpte de afbraak van de sociale zekerheid. In 2012 ben ik vervroegd met pensioen gegaan.

La douce France

Met een vriend heb ik vervolgens in de Thiërache (Noord-Frankrijk, het tweede huis na de Belgische grens) een oude, voormalige boerderij gekocht, op een flinke lap grond. Het lijkt op Zuid-Limburg.

Daar ben ik circa 4 maanden per jaar. Hier heb ik groene vingers ontwikkeld. 'Il faut cultiver son jardin', schreef een Franse schrijver. Dat begin ik goed te snappen; het geeft veel bevrediging en gemoedsrust, naast lekkere opbrengsten. Vooral in de zomer wijk ik uit naar la douce (mais pauvre) France, als het me in Zandvoort te druk wordt. In dat speciale, altijd al foute dorp woon ik inmiddels 13 jaar, pal aan zee, met fan-

tastische zonsondergangen. Zie bovenstaande foto van een recent schilderij. Ik woon er met veel plezier, en tja, we staan weer op de wereldkaart, nu er straks een F1 komt (of toch niet?). En, straks als een van de laatste burchten van het fossiele, pyromaanse tijdperk. Corona zorgt hier trouwens voor een geweldige decibellenreductie..... Ongehoord! Daarvóór heb ik 25 jaar in Haarlem gewoond, met Nanny, met wie ik nu weer een bloeiende latrelatie onderhoud, en de tuin. Geen kinderen, maar wel veel gemeenschappelijks: 10 kilometer afstand is geen bezwaar.

We worden stilaan oud.....

Ik schilder regelmatig, probeer gitaar en piano te spelen (was ik daar maar 55 jaar geleden mee begonnen op Rolduc, zo zonde!). Ik doe wat vrijwilligerswerk, steek af en toe een vinger(tje) op in de pers en tuf regelmatig rond met mijn stokoude motor of oude racefiets.

Regelmatig spring ik in zee (even de straat oversteken); geniet van de goede dingen der aarde. Een beetje bedachtzaam allemaal. Ik merk dat ik best gehecht ben aan oude spullen en zeker ook aan oude vrienden en vriendinnen. Zojuist heb ik oude videobandjes gedigitaliseerd, waaronder die van onze reünie 1994. Geweldig! Toch ontbreken er best al veel van onze kameraden.....

We worden oud, maar ik zie als een symbool toch die zonsondergang: niet meer zo heet, maar wel prachtig en kleurrijk.

Hopelijk nog een flinke tijd.

Wees gegroet!

ABDIJ

Hotel en restaurant van Rolduc failliet

KERKRADE

DOOR RUBEN VAN ERP

De horecagelegenheden van Abdij Rolduc in Kerkrade zijn failliet verklaard. Het gaat om het hotel, restaurant en de conferentieruimten.

De failliete onderneming - Abdij Rolduc bv - is een huurder van het Bisschoppelijk Centrum Rolduc (BCR) en is verantwoordelijk voor de exploitatie van de horeca. De abdij zelf, de priesteropleiding en de woningen en kantoren vallen daarbuiten en zijn dus niet failliet, zo laat de directeur van het BCR Harrie van Beers weten in een reactie.

„Het hotel, restaurant en conferentiecentrum zijn vanwege de coronacrisis al enkele weken gesloten, waardoor veel omzet is misgelopen en de prognose slecht is”, zegt Van Beers. „En dat zal naar verwachting ook niet snel verbeteren. Diverse evenementen die normaal voor de nodige omzet zorgen zijn afgelast. Zoals de Amstel Gold Race, de Parelloop en het ruitersportevenement CHIO in Aken.” Van Beers had tot voor kort nog hoop dat de zaak gered zou kunnen worden. „Maar toen het duidelijk was dat we tot later dan 6 april dicht moesten blijven, wist ik dat het heel moeilijk ging worden.”

Spijtig

Met het faillissement verliezen in totaal 65 medewerkers hun baan. „Dat is verschrikkelijk, hopelijk

kunnen ze snel ergens anders aan de slag”, reageert de directeur. „Het is zeer spijtig, want vooral de horeca heeft de laatste jaren bijgedragen aan vergroting van de toegankelijkheid van Rolduc en aan een toename van de culturele activiteiten.”

Bij het Bisschoppelijk Centrum Rolduc, eigenaar van het totale abdijcomplex, werken twaalf mensen. Aan hun dienstverband wijzigt vooralsnog niets. Al geeft Van Beers toe dat ook het BCR een flinke knauw krijgt door het faillissement van de horeca. „Ook BCR wordt getroffen, want Abdij Rolduc BV zorgt voor ongeveer 25 procent van de inkomsten.” Verder laat hij weten dat alle toegekende subsidies vanuit de overheid betrekking hebben op het BCR. Van Beers: „Deze is ook verantwoordelijk voor de instandhouding van dit rijksmonument. Hierin verandert op dit moment dus niets.”

Terras

Vorig jaar bereikte Abdij Rolduc nog de finale van de wedstrijd 'Het beste terras van Limburg 2019', die *De Limburger* voor het derde opeenvolgende jaar hield. De horecagelegenheid werd uiteindelijk uitgeroepen tot 'talent voor de toekomst'. Of een doorstart van de horeca tot de mogelijkheden behoort, kan Van Beers op dit moment nog niet zeggen. „Eerst zal het faillissement moeten worden afgewikkeld, daarna wordt gekeken wat mogelijk is. Er zal in ieder geval worden gestreefd naar een publieke functie voor dit eeuwenoude complex.”

Tot slot !

In De Limburger van 21 april 2020 stond bijgaand bericht.

De Nieuwsbrief Rolduc - Jaargang 1969 verschijnt periodiek ten behoeve van die oud-leerlingen van Rolduc, die in 1969 eindexamen hebben gedaan en ten behoeve van die oud-leerlingen, die tenminste drie jaar deel uit hebben gemaakt van deze jaargroep.

Contactpersoon: Jo Kunnen / mail-adres: kunnen.j@kpnplanet.nl / mobiel: 06-53230446